

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 28. 12. 2016, č. j. 56 A 2/2016 – 35,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Městský úřad Tábor rozhodnutím ze dne 16. 10. 2015, č. j. P 582/2015-Kre, sp. zn. S META 16461/2015 KS/Kre 11, uznal žalobce vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 4 písm. b) a § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 28. 3. 2015 v době kolem 09:34 hod. jako řidič osobního vozidla tov. zn. VW Touran, reg. zn. X na dálnici D3 ve směru od Tábora na České Budějovice, v katastru obce Tábor, v kilometrech 87 až 88 jel rychlostí 189 km/h (183 km/h po odečtení možné odchylky měřicího zařízení), čímž překročil nejvyšší povolenou rychlost mimo obec o 50 km/h a více. Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, sankce zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 6 měsíců a úhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 3. 2016, č. j. KUJCK 34474/2016, zamítl odvolání žalobce a shora vymezené rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 28. 12. 2016, č. j. 56 A 2/2016 – 35.

[4] Ačkoliv žalobce tvrdil, že ve správním řízení předložil fotografii svého vozidla od hrany levého zrcátka k hraně pravého zrcátka, ze správního spisu to nevyplývá. Žalobce toliko uvedl, že po přezkoumání měření shledal, že nebylo postupováno v souladu s návodem k obsluze, neboť měřicí a měřené vozidlo se k sobě přibližovala. Krajský soud nepřisvědčil názoru, že správní orgán nezpochybnil správnost vlastního měření žalobce. Vyjádření žalobce ze dne 12. 10. 2015 byla natolik obecná, že se k nim správní orgán nemohl vyjádřit konkrétněji. Příslušné doklady o proškolení policistů, ověřovací list rychloměru, fotografie a videozáznam z místa spáchání přestupku lze považovat za dostatečný důkazní materiál pro prokázání viny žalobce. Žalobce ostatně na oznámení přestupku uznal své pochybení.

[5] Správní orgán prvního stupně dostatečně zdůvodnil, proč nepřikročil k výsledku policistů. Skutek byl dostatečně prokázán a provedení navrhovaného důkazu by bylo nadbytečné. Žalobce se nezúčastnil ústního jednání, proto nemůže úspěšně namítat, že bylo zasaženo do jeho práva být osobně přítomen dokazování. Tvrzení žalobce, že rozhodnutí je založeno na „utajovaném důkazu“, přičemž správní orgán „pokoutným“ a nepřezkoumatelným způsobem „něco“ měřil, je zcela zavádějící. Během ústního jednání dne 13. 10. 2015 bylo provedeno řádné dokazování, a to mimo jiné videozáznamem a z něj pořízenými fotografiemi. Pokud správní orgán přistoupil k přeměření vozidla žalobce na fotografiích (což zhodnotil šířkou 7,8 cm), jednalo se o hodnocení řádně provedeného důkazu. Správní orgán tak učinil v reakci na žalobcovo tvrzení, že měřicí vozidlo se přibližovalo vozidlu měřenému.

[6] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že vozidlo mělo být měřeno v pixelech a nikoliv v milimetrech. K prokázání správnosti měření nejsou použité jednotky zásadní. Jak uvedl žalovaný ve vyjádření k žalobě, velikost obrazového bodu závisí na mnoha faktorech a prostým zvětšováním vždy dochází ke zpřesňování. Vzhledem k trajektorii pohybu může dojít ke změně pohledové velikosti měřeného vozidla na snímku, což vyvrací průkaznost výsledků přeměrování v pixelech. Přesnost měření v pixelech přitom není skutečností, která by mohla být soudu obecně známa. Pouhé tvrzení, že na prvním snímku má vozidlo velikost 346 a na druhém 350 obrazových bodů, nemůže prokázat, že se měřicí vozidlo v průběhu měření přiblížilo k měřenému vozidlu a tím porušilo návod k obsluze. Rozdíl v množství obrazových bodů mohl být způsoben mírně odlišným úhlem pohledu na měřené vozidlo. I při hodnocení pouhým okem je měřené vozidlo na snímcích přibližně stále stejné. Na všech snímcích se vozidla od sebe nacházejí na vzdálenost tří čar podélného značení.

pokračování

[7] K námitce, že správní orgán prvního stupně nepřesně posoudil odkaz na použitý rychloměr, krajský soud uvádí, že žalobcem poukazované rozsudky Nejvyššího správního soudu se vztahují k jinému druhu rychloměru (PolCam 2006), přičemž obecně formulují povinnost postupovat při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze.

[8] Žalobce byl v průběhu správního řízení účelově pasivní, přičemž nemůže přenášet odpovědnost za zjištění skutkového stavu na krajský soud, neboť správní soudnictví není pokračováním řízení správního. Soud závěrem shrnul, že nebylo zasaženo do žalobcova práva na spravedlivý proces, do zásady ústnosti, bezprostřednosti ani do práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí a způsobu jejich získání a napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

III.

[9] Rozsudek krajského soudu napadl žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

[10] Stěžovatel v průběhu správního řízení předložil fotografie vozidla na začátku a na konci měření s vyznačeným údajem o velikosti vozidla s přesností na jeden obrazový bod (pixel), čímž prokázal, že měřicí a měřené vozidlo se k sobě přiblížila. Stěžovatelem provedené měření v pixelech bylo 4,49x přesnější. Správní orgán však pouze konstatoval, že velikost měřeného vozidla byla na začátku a konci měření stejná, z čehož vyplývá, že se vozidla nepřiblížovala. Krajský soud k tomu nepravdivě uvedl, že stěžovatel správnímu orgánu žádné fotografie nepředložil. Takový názor je pro stěžovatele překvapivý. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud vyzval správní orgán prvního stupně k předložení originálu podání stěžovatele ze dne 12. 10. 2015 v elektronické podobě, za účelem prokázání, že jeho součástí byly předmětné fotografie. Stěžovatel má právo se spoléhat na to, že podání, které ke správnímu orgánu učiní, a jehož doručení je mu potvrzeno, bude součástí správního spisu. Krajský soud měl tuto nesrovnalost vyjasnit, například tím, že by stěžovatele vyzval, aby doložil, že podání skutečně učinil.

[11] Správní orgán porušil § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích a § 51 odst. 2 správního řádu tím, že kabinetním způsobem v nepřítomnosti stěžovatele provedl dokazování spočívající v přeměřování fotografií měřeného vozidla na začátku a na konci měření. Přeměření vozidla je činností, při které dochází ke zjištění exaktního údaje o šíři vozidla. Jde o ohledání fotografie a extrakci dalších skutečností z ní. Hodnocení důkazu je činnost, která následuje teprve po zjištění takových skutečností. Přeměřování vozidla představuje vlastní dokazování. Ačkoliv se stěžovatel ústního jednání neúčastnil, nerezignoval na ochranu svých práv. Před ústním jednáním zjistil, jaké důkazní prostředky jsou ve spise založeny a budou prováděny k důkazu při jednání, a k věci se relevantním způsobem vyjádřil. Stěžovatel se nedomníval, že při dokazování budou prováděny důkazy za pomoci důkazních prostředků, které nejsou obsaženy ve spisu. V protokolu o ústním jednání není zaznamenáno, že bylo prováděno dokazování přeměřením velikosti měřeného vozidla. Stěžovatel byl tudíž zkrácen na svém právu účastnit se dokazování. V Návodu k obsluze rychloměru je explicitně uvedeno, že měřicí a měřené vozidlo se k sobě nesmí v průběhu měření přiblížit.

[12] Závěr krajského soudu, že správním orgánem provedené hodnocení důkazního materiálu vyvrátilo stěžovatelovo tvrzení o nesprávnosti měření v důsledku přibližování vozidel, je podle stěžovatele nezákonný a nepravdivý. Užití 4,49x méně přesných jednotek může navodit iluzi, že šíře vozidel se nezměnila, jedná se však o výsledek zdánlivý a nekorektní. Velikost vozidla vyjádřená v obrazových bodech je závislá na zvětšení snímku stejně jako při měření v milimetrech. Poměr velikosti vozidla na počátku a na konci měření však v obou případech zůstává úměrný. Argumentace krajského soudu tedy není relevantní. Stěžovatel odmítl i argumentaci zkreslením v důsledku trajektorie pohybu měřeného vozidla. Takové argumenty správní orgán v řízení neuplatnil. Ani výrobce rychloměru nepočítá se kreslením údajů v důsledku trajektorie. K tomu, aby bylo měření provedeno správně, nepostačí, že vozidla jsou na snímku „přibližně stejně velká“, ale vozidlo na posledním snímku musí být stejné nebo menší než na počátečním snímku. I malý rozdíl velikosti na snímku představuje velký rozdíl v přiblížení vozidel.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odmítl, že stěžovatel ve správním řízení předložil fotografie zpochybňující provedené měření. Správní rozhodnutí není postaveno na „utajovaném“ důkazu. Stěžovatel nemůže zpochybňovat důkaz, jehož provádění se nezúčastnil. Tím, že správní orgán porovnal šířku vozidel na fotografiích pomocí milimetrového měřidla, neprováděl nové měření. Počet obrazovkových bodů není vázán na měrné jednotky, ale na rozlišení snímku (množství obrazových bodů v rastru). Z tvrzení stěžovatele nelze zjistit, jakou část vozidla měřil. Žalovaný odmítl, že měření stěžovatele je 4,49 krát přesnější a že jeden milimetr je ekvivalentem 4,49 obrazových bodů. Vozidlo se při měření pohybuje po nezjištěné trajektorii, při které se mění i pohledové podmínky. Otáčením se může měnit pohledová velikost sledované části vozidla. Zatímco stěžovatel neuvedl, jak provedl své měření prostřednictvím pixelů, správní orgán tak učinil prokazatelným způsobem. Podle žalovaného je podstatné, že měření rychlosti bylo provedeno v souladu s Návodem k obsluze. Závěrem žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010-75.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] V posuzované věci byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení maximální dovolené rychlosti. Při rozhodování o vině stěžovatele vyšly správní orgány z oznámení přestupku ze dne 28. 3. 2015, úředního záznamu o podezření z přestupku ze dne 29. 3. 2015, z CD obsahujícího fotografickou dokumentaci a videozáznam přestupkového jednání a z evidenční karty řidiče. Ve spisu

pokračování

jsou dále obsaženy vytištěné snímky vozidla s označenými časy měření a naměřenou rychlostí, ověřovací list měřicího zařízení s dobou platnosti do 8. 12. 2015 a doklady o proškolení zasahujících policistů. Jak vyplývá dále ze správního spisu, stěžovatel poté, co byl kontrolován policisty, vyjádřil lítost nad spácháním přestupku, přiznal pochybení a odůvodnil jej potřebou „protáhnout“ motor na vyčištění katalyzátoru na radu svého mechanika.

[17] Nejvyšší správní soud opakovaně konstatuje, že pokud správní orgány při rozhodování o přestupku vycházely z listin (oznámení o přestupku, úřední záznam, videozáznam na CD, ověřovací list k měřicímu zařízení), přičemž ve věci nevznikly důvodné pochybnosti o spáchání přestupku, byl jejich postup v souladu se zákonem i se závěry aktuálních rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (např. ze dne 22. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013 - 37, nebo ze dne 29. 5. 2014, č. j. 10 As 25/2014 - 48, všechna rozhodnutí tohoto soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz) i Ústavního soudu (např. usnesení ze dne 13. 11. 2014, sp. zn. III. ÚS 1838/14).

[18] Na tomto místě je vhodné odkázat také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 27/2010 - 75, podle kterého v daném případě užitý rychloměr (GESIG Travimo typu Minispeed 2000) měří rychlost měřicího vozidla, nikoli vozidla měřeného. Jízda měřeného vozidla je zaznamenávána kamerou, přičemž součástí záznamu je i údaj o rychlosti měřicího vozidla. Obrazový záznam, na kterém je zachycen průběh jízdy měřeného vozidla, spolu s údajem o rychlosti měřicího vozidla, pak představuje dostatečný podklad pro posouzení, zda měřené vozidlo překročilo nejvyšší povolenou rychlost. I když záznam neumožňuje určit přesnou rychlost měřeného vozidla, způsobem nevyvolávajícím pochybnosti umožňuje posoudit, zda měřené vozidlo překročilo povolenou rychlost, tedy zda se řidič daného vozidla dopustil přestupku, který je mu kladen za vinu.

[19] Nejvyšší správní soud má s krajským soudem shodně za to, že záznam z měřicího vozidla, společně s pořízenými snímky, prokazuje, že vozidlo stěžovatele jelo vyšší rychlostí než 180 km/h. Je zjevné, že obě vozidla se pohybovala přibližně stejnou rychlostí a rozhodně nelze dovodit, že by se měřicí vozidlo začalo v průběhu měření přibližovat k vozidlu měřenému, jak tvrdil stěžovatel. Ačkoliv je z pořízených snímků zřejmé, že měřené vozidlo je přibližně stále stejné velké, a to i při zkoumání pouhým okem, správní orgán pro potvrzení tohoto závěru přistoupil ke změření stěžovatelova vozidla na pořízených snímcích a shledal, že šířka vozidla byla po celou dobu stejná.

[20] Stěžovatel namítal, že byl zkrácen na svém právu účastnit se dokazování a dále, že správní orgán kabinetním způsobem v nepřítomnosti stěžovatele provedl dokazování spočívající v přeměřování fotografií jeho vozidla, čímž porušil § 74 odst. 1 zákona o přestupcích a § 51 odst. 2 správního řádu. Nejvyšší správní soud kasační argumentaci stěžovatele nemohl přisvědčit.

[21] Správní orgán nařídil ve věci ústní jednání v souladu s § 74 zákona o přestupcích. Stěžovatel se z ústního jednání dvakrát omluvil s odkazem na péči o nemocnou manželku. Současně požádal o pořízení kompletní kopie spisového materiálu. K ústnímu jednání se bez náležité omluvy nedostavil ani v rámci dalšího - v pořadí třetího - termínu jednání.

Správnímu orgánu toliko zaslal dne 12. 10. 2015 podání, v němž uvedl, že přezkoumal měření a dospěl k závěru, že bylo provedeno v rozporu s Návodem k obsluze, neboť je zřejmé, že se měřící a měřené vozidlo k sobě přibližovala. Stěžovatel tento názor ale neopřel o žádné důkazy vyvracející věrohodnost výstupu z rychloměru, přičemž k nařízenému ústnímu jednání, kde mohl přednést a prokázat svá tvrzení, se nedostavil. Tuto skutečnost nelze klást k tíži správnímu orgánu.

[22] S ohledem na uvedené nemůže být úspěšný ani stěžovatelův poukaz, že se nedomníval, že při dokazování budou prováděny důkazy za pomoci důkazních prostředků, které nejsou obsaženy ve spisu. Stěžovatel si vyžádal spisovou dokumentaci a bylo mu známo, že ve spisu je založena jak videosekvence z jeho jízdy, tak i pořízené snímky. Právě během ústního jednání dne 13. 10. 2015 bylo provedeno řádné dokazování, a to mimo jiné videozáznamem a z něj pořízenými fotografiemi. Z obsahu správního spisu je zřejmé, jaké podklady pro vydání rozhodnutí byly opatřeny. Nemohlo se tedy jednat se o překvapivé důkazy ani o kabinetní způsob dokazování, jak namítal stěžovatel.

[23] Správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí. Volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí jeho správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Správní orgán v rámci dokazování shlédl videozáznam a z něj pořízené fotosnímky, z nichž je na první pohled patrné, že vozidla jsou přibližně stále stejné velká. Jelikož stěžovatel ve svém písemném vyjádření zpochybnil vzájemnou vzdálenost obou vozidel (což byla *de facto* jeho jediná obrana v přestupkovém řízení), správní orgán se s touto námitkou musel vypořádat. Nejvyšší správní soud má za to, že tak učinil dostatečným způsobem a zvolil k tomu zcela vyhovující prostředky. Správní orgán přistoupil k přeměření vozidla žalobce na fotografiích (což zhodnotil šířkou 7,8 cm) a konstatoval, že nelze dovodit, že by se vozidlo policistů a vozidlo stěžovatele k sobě přibližovala. Na přeměření vozidla pomocí měřidla (pravítka) je třeba pohlížet jako na podpůrný a doplňující úkon, jímž se pouze objektivně potvrdila správnost subjektivního vnímání správního orgánu.

[24] Hodnocení průkaznosti pořízených snímků je součástí hodnocení důkazů. Správní orgán musí získané důkazy hodnotit podle své vlastní úvahy, a to každý důkaz jednotlivě a všechny důkazy v jejich vzájemné souvislosti. Bylo tedy i na jeho uvážení, jakým způsobem posoudí vzdálenost či velikost předmětných vozidel, a to zvláště za situace, kdy se stěžovatel ve správním řízení nedomáhal měření pomocí pixelů. Za situace, kdy správní orgán vzal v úvahu všechny podstatné skutečnosti a vyvodil z nich logické a zákonné závěry, soudu nepřísluší přehodnocovat zvolený způsob přeměření vozidla.

[25] Z otevřené encyklopedie Wikipedie se podává (k možnosti využívat tuto internetovou encyklopedii viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2013, č. j. 1 As 157/2012 – 40, nebo ze dne 30. 7. 2015, č. j. 4 Ads 94/2015 – 21), že pixel je bezrozměrná jednotka digitální rastrové grafiky. Velikost pixelu záleží na typu zobrazovacího zařízení, přičemž obvykle lze velikost pixelu měnit změnou rozlišení. Jelikož pixel tedy nemá žádnou standardní velikost nebo tvar, nelze je bez dalšího, vždy s tímž výsledkem, převádět na milimetry nebo centimetry. Nejvyšší správní soud souhlasí s žalovaným, že vzájemný poměr milimetrů a rozlišení pomocí pixelů závisí mimo jiné na zdrojovém dokumentu, kvalitě zobrazovacího zařízení i grafickém programu, kterým je

pokračování

snímek zobrazován. Stěžovatel svou argumentaci stran průkaznosti měření pomocí pixelů uplatnil poprvé až v žalobě. Pouhé tvrzení stěžovatele o tom, že na jednom snímku má vozidlo velikost 346 pixelů a na druhém snímku velikost 350 pixelů, aniž by uvedl, na základě jakých podkladů tento závěr učinil, nemůže bez dalšího prokázat, že se měřící vozidlo v průběhu měření přiblížilo k vozidlu stěžovatele a tím porušilo návod k obsluze.

[26] Stěžovatel v této souvislosti namítl, že je pro něj překvapivé, že ve správním spise nejsou založeny jím předložené fotografie z měření. Z průvodky elektronického podání ze dne 12. 10. 2015, jež je součástí správního spisu (č. l. 22) se podává, že stěžovatelovo podání neobsahuje žádné přílohy. Ani z obsahu samotného podání nelze dovodit, že by stěžovatel k podání přiložil nějaké vlastní podklady. Nejvyšší správní soud nemá důvod se domnívat, že správní orgán tyto fotografie úmyslně nebo omylem nezaložil do správního spisu. Stejně tak správnímu orgánu nemohly vzniknout pochybnosti, že stěžovatel, třeba i omylem, zapomněl učinit přílohou svého podání, fotografie s vlastním měřením s přesností na pixely. Nejvyšší správní soud proto neshledal důvodným stěžovatelův požadavek, aby soud vyzýval správní orgán prvního stupně k předkládání jakýchkoliv dalších podkladů.

[27] Nejvyšší správní soud nepovažuje odchylku 4 pixelů (346 a 350 obrazových bodů) za natolik zásadní, aby mohla zvrátit závěry správních orgánů. I kdyby stěžovatelem provedené měření šíře vozidla pomocí pixelů bylo přesnější než pomocí milimetrového měřidla, nelze odhlédnout od skutečnosti, že při zjišťování rychlosti řidiče se počítá s 3% odchylkou z celkové naměřené rychlosti. Jak již konstatoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 9. 2016, č. j. 1 As 101/2016-77, není možné rozumně požadovat, aby byla v průběhu měření vzdálenost mezi vozidly naprosto stejná po celou dobu. V takovém případě by řidič překračující rychlost mohl například opakovaně zrychlovat a zpomalovat, čímž by naprosto znemožnil jakékoliv měření. Pro účely posouzení vzdálenosti vozidel tak v dané věci plně postačilo pravítko.

[28] Stěžovatel nemůže správnímu orgánu úspěšně vytýkat, že ve svém rozhodnutí neargumentoval trajektorií pohybu vozidla. Žalovaný tuto argumentaci uplatnil až v reakci na žalobní námitky stěžovatele. Ani z obsahu žaloby ani z kasační stížnosti nelze dovodit, že měření s přesností na pixely namísto milimetrů či centimetrů, prokázalo, že stěžovatel se přestupku nedopustil. Jak již uvedl krajský soud, k prokázání správnosti měření nebyly v dané věci použité jednotky zásadní. Správní orgán považoval zjištěný skutkový stav za prokázaný a dostatečný. Ani obsah vyjádření stěžovatele ze dne 12. 10. 2015 mu nezaložilo povinnost se zabývat tím, zda je vhodnější měřit velikost vozidla v pixelech nebo zde neexistují další přesnější metody, které by s jistotou určily přesnou vzdálenost měřícího a měřeného vozidla.

[29] Lze uzavřít, že stěžovateli se nepodařilo vyvolat důvodné pochybnosti o své vině za spáchaný přestupek. Neuvedl žádné konkrétními důkazy podložené skutečností, které byly s to zpochybnit, že stěžovatel se svým vozidlem překročil maximální povolenou rychlost. Lze znovu zopakovat, že stěžovatel se dokazování během ústního jednání mohl zúčastnit a správnímu orgánu mohl předložit vlastní důkazy zpochybňující dodržení Návodu k obsluze. Stěžovatel tak ovšem neučinil a v rámci ochrany svých práv se rozhodl jen pro písemné vyjádření, s nímž se správní orgán náležitě a přezkoumatelným způsobem vypořádal v rozhodnutí o přestupku.

[30] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu